

Piotr Róžański

AUTOREFERAT

Edukacja

Moje pierwsze kroki w dziedzinie instrumentalistyki stawiałem w krakowskich szkołach muzycznych: Ogólnokształcącej Szkole Muzycznej I st. im. I. J. Paderewskiego oraz Państwowej Ogólnokształcącej Szkole Muzycznej II st. im. F. Chopina. Moi pedagodzy – Maria Chodorowicz-Marusa, Irena Rolanowska oraz Ewa Kinczewska-Stachowicz – wprowadzali mnie z wielką pasją i zaangażowaniem w świat muzyki fortepianowej, z jednej strony rozwijając potrzebną bazę warsztatową, a z drugiej ukazując wielowymiarowość sztuki muzycznej i – związaną z nią – konieczność pogłębionego kontaktu z dziełem. Lata szkolne wspominam jako czas niezwykle intensywny, wypełniony w zasadzie od samego początku – poza codziennymi powinnościami ucznia – wzmożoną aktywnością konkursowo-koncertową. Regularne występy sceniczne połączone z wykształcaną we mnie gotowością do szybkiego opanowywania nowego repertuaru (udział w konkursie czy koncercie miał motywować do przygotowania nowych pozycji) postrzegam dziś w kategorii najbardziej wartościowych elementów mojej edukacji instrumentalnej. Czynnikiem ją dopełniającym okazała się gra kameralna, realizowana przeze mnie – głównie w składach duetowych – nieprzerwanie od ostatnich klas szkoły podstawowej aż do dyplomowego roku szkoły drugiego stopnia. Za wielce inspirujące uważam także zajęcia teoretyczne, które systematycznie poszerzały moje horyzonty muzyczne, pomagając w holistycznym rozumieniu utworu artystycznego.

Studia pianistyczne w Akademii Muzycznej w Krakowie odbyłem pod kierunkiem prof. Katarzyny Popowej-Zydroń (studia I st. 2007-2010) oraz prof. Ewy Bukojemskiej (studia II st. 2010-2012). Swoje umiejętności w zakresie kameralistyki rozwijałem przez cały okres studiów pod opieką prof. Janiny Romańskiej-Werner. Kontakt z różnymi osobowościami artystycznymi – prezentującymi niekiedy odmienną estetykę muzyczną – wyposażył mnie w umiejętność szerokiego, kompleksowego patrzenia na problematykę wykonawstwa fortepianowego. Do dziś pozostała we mnie duża otwartość na rozmaite drogi interpretacji, które – gdy nacechowane są naturalnością, wewnętrzną logiką i wyrazistym przekazem – zyskują moją aprobatę. W czasie studiów starałem się nie tylko poszerzać repertuar pianistyczny – sięgając zarówno po arcydzieła literatury fortepianowej (np. *Sonatę B-dur D. 960* F. Schuberta, czy *Kreisleriana op. 16* R. Schumanna), jak i utwory rzadziej wykonywane (np. *Sonatę I.X.1905*

L. Janáčka, czy *Chaconne* S. Gubaiduliny) – ale także repertuar kameralny, współpracując z innymi studentami przez pięć lat w licznych zespołach. Okres mojej edukacji muzycznej wzbogacony został z jednej strony udziałem w kilku konkursach pianistycznych i kameralnych, a z drugiej czynnym uczestnictwem w kursach mistrzowskich, prowadzonych m.in. przez Eugene'a Indijca, Dinę Yoffe, Aleksieja Orłowieckiego, Paula Badura-Skoda, Joaquina Soriano, Thomasa Ungara, Eleanor Wong.

Działalność artystyczna i naukowa

Swoją dotychczasową działalność artystyczną – prowadzoną intensywnie już w czasie studiów – starałem się planować w jak najbardziej wszechstronny sposób. Uważam bowiem, iż zawód muzyka-pianisty daje szczególną możliwość realizowania się w wielu różnorodnych kierunkach. Kontakt, choćby chwilowy, z kolejnymi obszarami tej profesji postrzegałem zawsze jako znaczącą wartość w procesie nabywania niezbędnego doświadczenia i muzycznej dojrzałości.

W okresie poprzedzającym uzyskanie stopnia doktora sztuki koncentrowałem się głównie na działalności solistycznej. Z powodzeniem brałem udział w wielu konkursach pianistycznych, otrzymując m.in. I nagrodę na XXXVIII Ogólnopolskim Konkursie Pianistycznym im. F. Chopina w Warszawie (2006) oraz I nagrodę na Konkursie Pianistycznym o stypendium fundacji YAMAHA w Gdańsku (2008). Za duże osiągnięcie uważam również znalezienie się w zaszczytnym gronie półfinalistów prestiżowego Piano-e-Competition w Minneapolis (2009), Konkursu Euroradia w Bratysławie (2009) oraz Konkursu im. J. Brahmsa w Pörschach (2011). Równolegle prowadziłem aktywne życie koncertowe. Szczególnie wartościowe okazały się dla mnie recitale na najbardziej znaczących festiwalach muzycznych w Polsce – Festiwalu „Chopin i jego Europa” w Warszawie (2008), Festiwalu Chopinowskim w Dusznikach-Zdroju (2009) oraz Wielkanocnym Festiwalu im. L. van Beethovena w Krakowie (2012). Równie cennym doświadczeniem solistycznym były liczne recitale za granicą, m.in. w Niemczech (Darmstadt, Monachium, Bonn, Düsseldorf, Heilbronn, Stuttgart, Hamburg, Kolonia), Szwajcarii (Genewa) i Stanach Zjednoczonych (Chicago, Waszyngton, Miami, Fort Lauderdale, Key West). Jako solista brałem także udział w wielu koncertach symfonicznych, wykonując m.in. *Koncert fortepianowy a-moll op. 54* R. Schumanna (wraz z Orkiestrą Filharmonii Krakowskiej, Orkiestrą Filharmonii Koszalińskiej oraz Orkiestrą Filharmonii Łódzkiej), *Koncert fortepianowy G-dur op. 58* L. van Beethovena (wraz z Orkiestrą Filharmonii Koszalińskiej), *Koncert fortepianowy f-moll op. 21* F. Chopina (wraz z Orkiestrą

Symfoniczną Akademią Muzyczną w Krakowie oraz Filderfilharmonie Orchester der Stadt Ostfildern), *Koncert fortepianowy As-dur op. 2 I*. F. Dobrzyńskiego (wraz z Orkiestrą Akademii Beethovenowskiej), czy dwa dzieła A. Pärta: *Credo* na fortepian, chór i orkiestrę (wraz z Orkiestrą i Chórem Filharmonii Krakowskiej) oraz *Tabula Rasa* na dwoje skrzypiec, fortepian preparowany i orkiestrę kameralną (wraz z Robertem Kabarą, Anną Marią Staškiewicz i orkiestrą Sinfonietta Cracovia). Współpracowałem z takimi dyrygentami jak: Stephen Ellery, Michał Czubaszek, Marek Moś, Alexander Burda, Robert Kabara, Paweł Przytocki, Wojciech Rodek, Jerzy Kosek, Ruben Silva, czy Monika Wolińska.

Z czasem moje zainteresowania skierowały się bardziej ku muzyce XX wieku, w szczególności tej rzadko wykonywanej. Podsumowaniem tych fascynacji było przygotowanie (pod kierunkiem prof. Ewy Bukojemskiej) i obronienie w 2014 r. pracy doktorskiej pt. *Idea wariacyjności wobec różnorodności stylistycznej. Perspektywa wykonawczo-interpretacyjna solowych fortepianowych utworów wariacyjnych XX wieku*, obejmującej nagranie i analityczne omówienie następujących utworów: *Piano Variations* (1930) A. Coplanda, *Variationen op. 27* (1936) A. Weberna, *Thème varié* (1951) F. Poulenca, *Chaconne* (1962) S. Gubaiduliny, *Variations on a chord* (1965) A. Schnittkego oraz *Fantasia on an Ostinato* (1985) J. Corigliano. Bogactwo stylistyczne tej muzyki skłoniło mnie do dalszych poszukiwań w obrębie XX-wiecznej literatury fortepianowej. W ten sposób m.in. zgłębiałem praktycznie nieznaną w Polsce utwory J. Sibeliusa, przygotowałem rzadko grywaną *III Sonatę op. 36* K. Szymanowskiego, czy zainteresowałem się twórczością R. Ryterbanda – polskiego twórcy, który większą część życia spędził na emigracji w Szwajcarii i Stanach Zjednoczonych. Istniejący jedynie w rękopisie *Souvenir d'un bal* – jeden z trzech nokturnów Ryterbanda, który miałem przyjemność po wielu latach wykonawczo wydobyć z zapomnienia – wprowadził mnie w bogaty świat utworów na lewą rękę, będący aktualnie w kręgu moich zainteresowań. Literatura ta jest w dużej mierze niezbadana i – co muszę z przykrością stwierdzić – często po prostu niedoceniana, pomimo ewidentnych walorów dydaktyczno-artystycznych. Świadomość jej istnienia – pomijając słynne pozycje M. Ravela, czy A. Skriabina – jest wśród pianistów znikoma. Zdecydowałem się więc na podjęcie współpracy z Polskim Wydawnictwem Muzycznym w celu redakcyjnego przygotowania, oprócz niewydanych do tej pory *Nokturnów* Ryterbanda, dwóch zbiorów z solową muzyką fortepianową na lewą rękę (o różnym stopniu trudności) – w związku z projektem powstaną także nowo napisane utwory, zamówione u polskich kompozytorów. W swoich planach artystycznych mam również nagranie płyty z utworami na lewą rękę.

Niezwykle ważnym aspektem mojej działalności estradowej okazała się kameralistyka, dominująca w moim życiu koncertowym po uzyskaniu stopnia doktora sztuki. Współpracowałem z wieloma wybitnymi muzykami – skrzypkami: Kają Danczowską, Marią Sławek, Joanną Konarzewską, Anną Marią Staśkiewicz, Robertem Kabarą; wiolonczelistami: Marcinem Zdunikiem, Rafałem Kwiatkowskim, Beatą Urbanek-Kalinowską, Aleksandrą Lelek; altowiolistami: Piotrem Reichertem, Januszem Pisarskim; klarncistami: Piotrem Lato, Piotrem Ptakiem; oboistą Markiem Mleczko; flecistką Agatą Kucz; śpiewakami: Sebastianem Szumskim, Jackiem Ozimkowskim, Agatą Widera, Krzysztofem Kozarkiem, Izabelą Matułą, Sylwią Olszyńską, Moniką Korybalską-Kozarek, Julią Malik, Eero-Veikko Häkkinen; pianistami: Grzegorzem Manią, Mileną Kędrą. Jestem laureatem Międzynarodowego Konkursu Muzyki Kameralnej w Łodzi (2010) (wraz z flecistką Agatą Kucz) oraz Niezależnego Międzynarodowego Konkursu Indywidualności Muzycznych w Kijowie (2010) (wraz z wiolonczelistką Aleksandrą Lelek). Zdobyłem również szereg dyplomów uznania za wyróżniające wykonanie partii fortepianu, m.in. na IV Międzynarodowym Konkursie Muzycznym im. M. Spisaka w Dąbrowie Górniczej (2010), XIV Konkursie Skrzypcowym w Żywcu (2014), Regionalnych Przesłuchaniach Centrum Edukacji Artystycznej Uczniów Szkół Muzycznych I i II st. w Nowym Targu (2016), IV Skierniewickich Spotkaniach Młodych Altowiolistów w Skierniewicach (2016), Międzynarodowym Konkursie „Pro Bohemia 2017” w Ostrawie (Czechy, 2017).

W mojej działalności kameralnej wyszczególnić można współpracę artystyczną w ramach dwóch duetów. Pierwszy z nich – ze skrzypaczką Marią Sławek – istnieje od 2007 r. Na przestrzeni przeszło dziesięciu lat występowaliśmy z recitalami zarówno w Polsce – m.in. na festiwalach muzyki kameralnej: „Wawel o zmierzchu”, „Muzyka latem”, „Mozartiana”, „Muzyka w Starym Krakowie”, „Emanacje” – jak i za granicą, m.in. w Stanach Zjednoczonych (Nowy Jork, Los Angeles), Wielkiej Brytanii (Londyn), Niemczech (Stuttgart) i Finlandii (Helsinki, Tampere, Kemijärvi, Kuusamo). Wspólnie opracowaliśmy szeroki repertuar, obejmujący z jednej strony sztandarowe pozycje literatury kameralnej na skrzypce i fortepian – utwory W. A. Mozarta, L. van Beethovena, F. Schuberta, R. Schumanna, J. Brahmsa, S. Prokofiewa, K. Szymanowskiego – a z drugiej dzieła rzadziej wykonywane, m.in. *Sonatę* L. Janáčka, *Divertimento* I. Strawińskiego, czy *Sonaty* M. Weinberga. Chętnie sięgaliśmy także po muzykę najnowszą, dokonując – wraz z Polską Orkiestrą Radiową pod batutą Marka Mosia – prawykonania utworu A. Zawadzkiej-Gołosz pt. *Spettro*. Premiera dzieła, która odbyła się w Studiu Koncertowym Polskiego Radia im. W. Lutosławskiego (2013), została zarejestrowana na płycie CD poświęconej twórczości kompozytorki, wydanej przez Związek Kompozytorów

Polskich/POLMIC/Polskie Radio S.A. (2013 polmic093/PRCD1745). W swoim dorobku fonograficznym mamy jeszcze dwa albumy: pierwszy z *Sonatą d-moll op. 121* R. Schumanna i *Sonatą f-moll op. 80* S. Prokofiewa, wydany przez Grupę Twórczą Castello (2013 CD015, *Schumann, Prokofiew*) oraz drugi, zawierający nagranie *IV Sonaty op. 39*, *Sonatiny op. 46* i *V Sonaty op. 53* M. Weinberga, wydany przez wytwórnię CD Accord (2015 ACD 217-2, *Mieczysław Weinberg: Sonatas for violin and piano*). Album ten – będący swoistym *résumé* moich artystycznych inklinacji: muzyki XX wieku, kameralistyki oraz pasji do odkrywania i wykonywania utworów zapomnianych – zdecydowałem się wskazać jako główne osiągnięcie w postępowaniu habilitacyjnym.

Płyta *Mieczysław Weinberg: Sonatas for violin and piano* (ACD 217-2) – wydana w 2015 r. – jest pod wieloma względami unikatowa. Prezentuje wybrane utwory na skrzypce i fortepian Mieczysława Weinberga – polsko-żydowskiego kompozytora, który dopiero w ostatnich latach wychodzi z twórczego cienia, głównie dzięki wielkiemu sukcesowi jego poruszającej opery *Pasażerka*. Weinberg, urodzony w 1919 r. w Warszawie, większą część życia spędził na emigracji w Związku Radzieckim, uwarunkowanej tragicznymi wydarzeniami wojennymi. Czas ten, z jednej strony naznaczony trudnym piętnem politycznej opresji, a z drugiej inspirującą przyjaźnią z Dymitrem Szostakowiczem, okazał się kluczowy w procesie krystalizacji indywidualnego stylu muzycznego. Mieczysław Weinberg nie był eksperymentatorem, co być może – w czasach dominacji awangardy – przyczyniło się do nikłej rozpoznawalności jego nazwiska na Zachodzie (warto podkreślić, iż w ZSRR uważany był za jednego z wybitniejszych twórców; jego utwory wykonywali m.in. Leonid Kogan, Dawid Ojstrach, Mścisław Rostropowicz, czy Daniel Szafran). Preferował klasyczne formy i tradycyjny język muzyczny, podkreślając w szczególności rolę polifonii w skomplikowanym i gęstym materiale muzycznym. Melodyka, oparta często na skalach ludowych, podlega ciągłym przeobrażeniom motywiczno-harmonicznym, tracąc swoją pierwotną prostotę. Jego dzieła – napisane w niezwykle kunsztowny i wyrafinowany sposób – wymagają intelektualnego podejścia wykonawczego, pozbawionego patosu i powierzchownie rozumianej wirtuozerii instrumentalnej.

Weinberg pozostawił po sobie imponującą spuściznę kompozytorską, w tym – oprócz oper, symfonii i koncertów instrumentalnych – ponad siedemdziesiąt utworów kameralnych, m.in. liczne kwartety smyczkowe, trio fortepianowe, kwintet fortepianowy oraz szereg dzieł na skrzypce i fortepian. Wraz ze skrzypaczką Marią Sławek

PR

zdecydowaliśmy się wybrać z tego repertuaru trzy pozycje – *IV Sonatę op. 39*, *Sonatinę op. 46* i *V Sonatę op. 53* – które, naszym zdaniem, w najbardziej kompleksowy sposób oddają charakter tej twórczości. Oparte na klasycznej formie sonaty, znacząco wykazują indywidualny rys kompozytorski, przejawiający się zarówno w tendencji do epizodycznego planowania dramaturgii utworu, jak i w niespotykanej szerzej emancypacji fragmentów solowych w dziele kameralnym. *IV Sonata op. 39* rozpoczyna się długim, kilkuminutowym wstępem fortepianu, a w finałowej części *V Sonaty op. 53* – we fragmencie kulminacyjnym – kompozytor umieszcza 3-stronicową solową fugę, również w partii fortepianu. Weinberg, choć w młodości kształcony na zawodowego pianistę, nie pisze w instrumentalnie komfortowy sposób – często stosuje bardzo szeroki układ akordów, liczne skoki rejestrowe czy szczególnie trudne wykonawczo nakładanie się partii lewej i prawej ręki. Wiele zabiegów – zarówno w partii fortepianu, jak i skrzypiec – podyktowanych jest polifonicznymi właściwościami struktury muzycznej. Dodatkowo, kompozytor często rezygnuje z oznaczeń wykonawczo-interpretacyjnych – dotyczących dynamiki, artykulacji, czy pedalizacji – pozostawiając długie fragmenty partytury do indywidualnego odczytania przez grających. Opracowanie *Sonat* Weinberga wymaga więc od duetu wielkiej wnikliwości, celem uzyskania spójności i komunikatywności przekazu artystycznego. Jednocześnie, stanowi – w moim przekonaniu – niezwykle interesujący proces twórczy, nienaznaczony bowiem szeroko pojętą tradycją wykonawczą.

Pionierski na polskim rynku muzycznym album *Mieczysław Weinberg: Sonatas for violin and piano* (będący w przypadku *IV Sonaty op. 39* i *V Sonaty op. 53* – wedle mojej wiedzy – polską premierą fonograficzną) został nagrany jesienią 2014 r. w Centrum Muzyki im. K. Pendereckiego w Lusławicach, przy wsparciu wspaniałych reżyserów dźwięku: Andrzeja Sasina i Aleksandry Nagórko. W pełni wpisuje się w bliską mi ideę promocji rzadko wykonywanej muzyki XX wieku, jak również wspomaga popularyzację nieznanych kart muzyki polskiej.

Drugim wiodącym zespołem – szczególnie istotnym z punktu widzenia ostatnich lat mojej działalności jako pianisty-kameralisty – jest duet fortepianowy, który współtworzę z pianistą Grzegorzem Manią. Początkowa idea duetu obejmowała krótkotrwałą współpracę na potrzeby kilku koncertów. Z czasem jednak odkryliśmy w sobie szczególny pociąg do tego trudnego i niezwykle wyrafinowanego rodzaju kameralistyki, decydując się na założenie stałego duetu – Zarębski Piano Duo. Specjalizujemy się w wykonywaniu utworów na cztery ręce, wyznaczając

trzy główne sfery opracowywanego repertuaru: arcydzieła literatury fortepianowej na cztery ręce (utwory W. A. Mozarta, F. Schuberta, J. Brahmsa, czy A. Dvořáka), rzadko wykonywana muzyka XX wieku (duety S. Barbera, J. Corigliano, P. Ebena, P. Hindemitha, czy G. Ligetiego) oraz muzyka polska (dzieła Z. Noskowskiego, W. Żeleńskiego, I. J. Paderewskiego i J. Zarębskiego). Popularyzacja zapomnianych duetów polskich kompozytorów okresu romantyzmu łączy się w działalności Zarębski Piano Duo z głęboką potrzebą promocji muzyki najnowszej. Warto wspomnieć w tym miejscu o niedawnym prawykonaniu – w ramach recitalu towarzyszącemu projektowi „Gradus ad Parnassum – Akademia Mistrzowskiej Pianistyki” – utworu E. Wojtackiego pt. *Szkice przestrzeni – Trzy etiudy na cztery ręce* (2018). Wzmoczona aktywność koncertowa duetu w latach 2015-2018 obejmowała występy krajowe (m.in. na festiwalach: „Rzeszowska Jesień Muzyczna – zapomniana muzyka” w Rzeszowie, „Józef Hofmann in memoriam” w Krakowie; w ramach projektu „Międzypokoleniowa Akademia Muzyczna” w Krakowie i Dobczycach; podczas XXII Ogólnopolskiego Turnieju Pianistycznego im. H. Czerny-Stefańskiej w Żaganiu) oraz zagraniczne – w Wielkiej Brytanii (m.in. recital w słynnym kościele St Martin-in-the-Fields w Londynie), Stanach Zjednoczonych (Los Angeles), Niemczech (Stuttgart, Bad Wimpfen), Finlandii (Helsinki, Tampere, Kemijärvi, Kuusamo), Izraelu (Ramat HaSharon), na Cyprze (Nikozja).

Za wartościowe w swoim dotychczasowym doświadczeniu kameralnym uważam również opanowanie kilku triów (J. Brahmsa, D. Szostakowicza, P. Czajkowskiego, M. Ravela), kwartetów (J. Brahmsa, W. Żeleńskiego) i kwintetów fortepianowych (D. Szostakowicza, R. Schumanna). Towarzyszącą mojej działalności artystycznej ideę promocji muzyki najnowszej realizowałem także w ramach innych składów kameralnych, m.in. dokonując polskiego prawykonania *Sonaty na klarnet i fortepian* J. Riu (wraz z Piotrem Lato).

Niektóre z omówionych powyżej zagadnień naukowo-artystycznych – poszerzonych o bliską mi problematykę edukacyjną – zostały przeze mnie przedstawione w ramach ośmiu wystąpień konferencyjnych, trzech prelekcji i trzech publikacji. Pełniłem także funkcję redaktora naukowego publikacji pt. *Władysław Żeleński – krakowski salon muzyczny* (Kraków-Skarbona: Stowarzyszenie Polskich Muzyków Kameralistów, ISBN: 978-83-944467-4-1; 2017) oraz recenzenta monografii zbiorowej pt. *Konteksty kultury, konteksty edukacji – profesjonalne kształcenie i upowszechnianie muzyki* (Kraków-Skarbona: Stowarzyszenie Polskich Muzyków Kameralistów, ISBN: 978-83-944467-5-8; 2017). Dodatkowo, należałem do zaszczytnego grona recenzentów czasopisma naukowego pt. *Konteksty kształcenia muzycznego* (Akademia Muzyczna im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi, ISSN: 2392-277X; 2018).

Działalność dydaktyczna

Dydaktyka stanowi istotny element mojej codziennej działalności – realizuję ją w ramach dwóch miejsc pracy: Akademii Muzycznej w Krakowie oraz Państwowej Ogólnokształcącej Szkoły Muzycznej II st. im. F. Chopina w Krakowie. Kontakt ze studentami i uczniami uważam za niezwykle twórczy, rozwijający, dający ogromne doświadczenie w zgłębianiu subtelnych aspektów sztuki wykonawczej. Jako swój atut postrzegam prowadzenie wielotorowej dydaktyki – zarówno w kontekście pracy z adeptami pianistyki na różnym poziomie zaawansowania, jak i biorąc pod uwagę wszechstronność wykładanych przedmiotów.

W Katedrze Fortepianu krakowskiej Akademii uczę fortepianu głównego oraz dodatkowego, a także prowadzę zajęcia z literatury specjalistycznej (w języku polskim i angielskim) oraz seminarium pracy dyplomowej. To szerokie spektrum zadań jest dla mnie niewątpliwie dużym wyzwaniem, lecz jednocześnie daje cenny bagaż umiejętności i znacząco poszerza wiedzę muzyczną. Pracując w Katedrze Fortepianu od 2014 r., samodzielnie wykształciłem jedną absolwentkę studiów II stopnia oraz – wspólnie z prof. Ewą Bukojemską – dwóch absolwentów studiów I stopnia. Moi studenci brali aktywny udział w wielu wydarzeniach artystycznych, organizowanych przez Katedrę. Pełniłem funkcję promotora dwóch prac dyplomowych (w bieżącym roku akademickim sprawuję merytoryczną opiekę nad sześcioma pracami) oraz recenzenta dwunastu prac dyplomowych. Kurs fortepianu dodatkowego ukończyło pod moim kierunkiem piętnastu studentów różnych specjalności. W latach 2012-2014, realizując się jako pianista-kameralista, współpracowałem z klasą skrzypiec prof. Wiesława Kwaśnego oraz dr. hab. Roberta Kabary, jak również klasą wiolonczeli prof. dr. hab. Zdzisława Łapińskiego oraz dr. hab. Jana Kalinowskiego, a także klasą śpiewu dr. Magdaleny Barylak.

Praca z uczniami krakowskiej POSM II st. im. F. Chopina – gdzie prowadzę od 2014 r. zajęcia z fortepianu głównego, obowiązkowego, nauki akompaniamentu oraz zespołu kameralnego – jest bardzo owocna, ale równocześnie wymagająca. Okres licealny to szczególnie czas rozwoju umiejętności instrumentalnych – swoista baza, na której kształtuje się dojrzałego, czyli świadomego i odpowiedzialnego artystę. Zadaniem pedagoga jest więc nie tylko rzetelne budowanie u ucznia profesjonalizmu wykonawczego, ale również – a może przede wszystkim – dostrzeżenie jego indywidualnych predyspozycji i zainteresowań oraz skonfrontowanie jego dążeń artystycznych, planów zawodowych z rzeczywistymi uwarunkowaniami osobowościowymi. Za swoją powinność uważam pomoc w szeroko pojętym ukierunkowaniu danej osoby na przyszłość, szczególnie istotnym w momencie kończenia nauki w POSM II stopnia.

Podsumowując swoją działalność dydaktyczną wspomnę również o sukcesach konkursowych moich uczniów i prowadzonych przeze mnie warsztatach pianistycznych, m.in. w małopolskich szkołach muzycznych, ale także w ramach kursów mistrzowskich Małopolskiej Manufaktury Sztuki (2017, 2018) oraz podczas Autumn Gathering of the European Chamber Music Teachers' Association (2018).

Działalność organizacyjna i popularyzatorska

W sferze organizacyjnej prowadzę swoją działalność dwutorowo – w ramach pracy w Akademii Muzycznej w Krakowie oraz w Stowarzyszeniu Polskich Muzyków Kameralistów.

Od 2016 r. aktywnie działam w strukturach uczelni: Senacie i Radzie Wydziału Instrumentalnego. Zostałem również powołany do Uczelnianej Komisji Wyborczej na kadencję 2016-2020. W latach 2015-2018 pełniłem odpowiedzialne funkcje podczas procesu rekrutacji: sekretarza Komisji Egzaminacyjnej Katedry Fortepianu (2015, 2016), sekretarza Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej (2017) oraz zastępcy sekretarza Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej (2018). Wielokrotnie służyłem organizacyjną pomocą w realizacji przedsięwzięć Katedry Fortepianu, m. in. sesji naukowych, koncertów studenckich, czy kursów mistrzowskich. W 2017 r. pełniłem rolę sekretarza jury I Międzyuczelnianych Konfrontacji Fortepianu Alternatywnego.

Nadrzędną ideą Stowarzyszenia Polskich Muzyków Kameralistów – w którym pełnię funkcję wiceprezesa oraz członka rady programowej – jest szeroko rozumiane wspieranie rozwoju kultury muzycznej w Polsce. Stowarzyszenie dąży do popularyzowania muzyki klasycznej (w szczególności muzyki kameralnej) wśród społeczności lokalnej poprzez organizację licznych wydarzeń kulturalnych i edukacyjnych – m.in. festiwali muzycznych (np. „Rzeszowska Jesień Muzyczna” 2017, „Władysław Żeleński i krakowski salon muzyczny” 2017), konferencji (np. Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Kultura i jej rozwój a muzykowanie zespołowe i zmiany w szkolnictwie artystycznym” 2015, II Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Konteksty kultury, konteksty edukacji. Wyzwania kształcenia artystycznego” 2016), projektów aktywizujących poszczególne grupy społeczne, np. młodzież, czy seniorów („Międzypokoleniowa Akademia Muzyczna” 2018, „Start w muzyczną dorosłość” 2018) – oraz prowadzenie działalności wydawniczej. Ważnym celem statutowym Stowarzyszenia jest upowszechnianie muzyki polskiej, w tym promocja dzieł zapomnianych. SPMK jest członkiem European Chamber Music Teachers' Association, jak również współpracuje z wieloma krajowymi i zagranicznymi instytucjami kulturotwórczymi, m.in. Akademią Muzyczną w Krakowie, Uniwersytetem Muzycznym im. F. Chopina w Warszawie,

Wydziałem Muzyki Uniwersytetu Rzeszowskiego, Polish Music Center w Los Angeles, stowarzyszeniem Treffpunkt Polen, Polskim Wydawnictwem Muzycznym, Fundacją Pro Musica Bona.

Aktywność w sferze organizacyjnej jest – w moim przekonaniu – istotnym elementem samodzielności naukowo-dydaktycznej. Praca w ważnych strukturach uczelni pozwala z jednej strony zgłębić tajniki jej funkcjonowania, nabywając niezbędnego doświadczenia, a z drugiej realnie wpływać na podejmowane decyzje, współtworząc tym samym jej kształt, określając misję i przyświecające akademickim działaniom wartości. Popularyzacja muzyki klasycznej powinna być z kolei obowiązkiem każdego instrumentalisty, szczególnie biorąc pod uwagę realia polskiego życia muzycznego. Głęboko wierzę, iż dzieło muzyczne – by zaistniało w pełni – potrzebuje wrażliwego na jego piękno odbiorcy. W kategorii mojej powinności zawodowej traktuję więc nie tylko kształcenie profesjonalnych muzyków-pianistów, ale także wychowywanie świadomych melomanów, dla których kontakt ze sztuką muzyczną na dobrym poziomie stanowi ważną życiową wartość.

Flora Rozanowska